

4

HET VALT NIET MEE

Het was 's ochtends vroeg en ik liep over de Hilversumse hei. Er hing nog mist vlak boven het met dauw bedekte gras. Ik wandelde over een smal bospad, omringd door bomen en hoge struiken, toen iets plotseling mijn aandacht trok. Ik zag twee benen onder een struik vandaan steken. Mijn eerste reactie was om weg te hollen maar een of ander atavistisch gevoel van mededogen kreeg de overhand en ik ging poolshoogte nemen. Achter de struik lag een oude man op de grond. Hij was bij bewustzijn en zijn ogen keken angstig terwijl hij panisch naar adem snakte. Ik dacht dat hij ter plekke dood zou gaan.

"'t Val nie' mee m'neer," zei hij tussen twee diepe ademhalingen.

Ik keek wild om me heen of er iemand anders in de buurt was maar het bos was verlaten. Voorzichtig hielp ik hem om recht te zitten en vroeg waar hij naar toe ging. Hij hijgde en sputterde als een oude motor en vertelde hortend en stotend dat hij op zoek was naar zijn vrouw. Ik keek verschrikt naar de andere struiken maar zag gelukkig niemand anders liggen. Wat moest ik doen? Ik kon hem daar toch niet zomaar achterlaten en dus wachtte ik geduldig terwijl hij op adem kwam. Bezorgd keek ik naar zijn met speeksel besmeurde mond en de nicotine op zijn lippen. Ik beloofde God dat ik bij de eerste de beste gelegenheid een pasgeboren lammetje aan hem zou opofferen als ik maar geen mond-op-mond beademing hoefde te geven. Gelukkig herstelde hij voldoende zodat hij kon staan. Ik zag de blauwe aderen op zijn gerimpelde handen terwijl hij mijn schouder vastgreep en zwaar tegen me aanleunde. Uit vrees dat die fragiele aderen open zouden spatten van de inspanning, deed ik een arm om zijn smalle schouders en ondersteunde hem. Ik voelde me ongemakkelijk door de aanraking maar ik kon niet anders. We deden samen een paar voorzichtige stappen alsof we een soort Siamese tweeling

waren. Hij ademde zwaar en ik vreesde opnieuw dat zijn laatste uur was geslagen.

“t Val nie’ mee m’neer!”, herhaalde hij.

Wat viel niet mee, vroeg ik me ernstig af. Ouderdom? Sluipende dementie? Het gat in de ozon laag? De stijgende misdaad cijfers? De slinkende economie? Corruptie? Leven in het algemeen?

“t Val helemaal nie’ mee!”

“Dat zal wel,” bracht ik voorzichtig uit.

We boekten langzaam vooruitgang. Zijn voeten leken door de zwaartekracht aan de grond genageld en we schuifelden nauwelijks merkbaar voort. Zijn lichaam werd zwaar. Het voelde aan als een zak aardappelen. Ik begon te zweten als een rund. Slakken scheurden ons voorbij en de zon steeg naar zijn zenit. We pauzeerden af en toe om de ouwe man op verhaal te laten komen. Hij haalde diep adem tussen zijn prachtige tanden, die zo mooi wit waren dat ik me afvroeg of ze geschilderd waren. Ik begon in paniek te raken. Wat zou er gebeuren als hij zou sterven? Ik zou geheid de schuld krijgen. Niemand zou in mijn onschuld geloven en ze zouden speciaal voor mij de doodstraf opnieuw invoeren. Gevierendeeld of ophanging of de elektrische stoel. Mijn geluk kennende, alle drie. Om aan een gewisse dood te ontsnappen zou ik ondergronds moeten gaan, gedwongen om onder bruggen te slapen en uit vuilnisbakken te eten. En het kon allemaal nog erger, bedacht ik me. Ik kon veroemd worden om gedurende de rest van mijn leven deze oude man door dit godverlaten bos te moeten slepen, een moderne Sisyfus met zijn oneindige last, vruchteloos zoekend naar hulp. Angst gaf me nieuwe moed en kracht.

‘Kom op meneer,” moedigde ik hem aan, “t is niet meer ver.”

Hij draaide zijn verweerde gezicht naar me toe. Zijn ogen waren mistig alsof ze met vaseline waren besmeerd.

“Mijn meissie is pas gestorven!”, zei hij snikkend.

Mijn hart sloeg over. Oh nee, wat moest ik in hemelsnaam zeggen? Mijn gedachten raasden door mijn kop, zoekend naar de juiste toon en woorden om deze getroffen man te troosten.

De Heer geeft en de Heer neemt?

Ze zit nu bij God in de hemel met jullie trouwe hond en kat?

Elk nadeel heb een voordeel?

“Nog ietsje verder,” bracht ik uiteindelijk uit. Wat moest ik anders?

Hij begon naar lucht te happen als een verdrinkende man. Oi, oi, nu gaat het echt gebeuren, dacht ik, terwijl ik beelden zag van de rest van mijn leven achter tralies, omringd door moordenaars en seksueel ontaarden. En ik had nooit van de boeken van Jean Genet gehouden.

Hij keek me indringend aan met gekwelde ogen, zijn gezicht een masker van verdriet en verlies.

“Mijn lieve vrouwtje is net gestorven!”, jammerde hij luid, “ze was pas 29 jaar oud. Nog maar een meissie!”

Wilt u het hele manuscript lezen **e-mail** ons.